

Munich Personal RePEc Archive

Homo oeconomicus vs. homo academicus - challenges and dilemmas in a globalized world

Hălăngescu, Constantin I.

"Alexandru Ioan Cuza" University of Iasi, Romania

9 September 2011

Online at <https://mpra.ub.uni-muenchen.de/33215/>
MPRA Paper No. 33215, posted 10 Sep 2011 06:41 UTC

HOMO OECONOMICUS VS. HOMO ACADEMICUS, PROVOCĂRI ȘI DILEME DIN PERSPECTIVA GLOBALIZĂRII (eseu)

HĂLĂNGESCU CONSTANTIN

PhD Student, Faculty of Economics and Business Administration

"Alexandru Ioan Cuza" University of Iasi

Bd. Carol I No. 22, 700505, Iași, România

Phone +40 0744.55.84.64

constantin.halangescu@uaic.ro

Abstract: Structured as an essay, this workpaper aims to present sui generis one point of view on the relationship between two models of the social-human typology in the context of globalization: homo oeconomicus and homo academicus. Being only a starting point for further research into a tripartite structure, the paper preliminary presents views on views of MAN's multivalent positions between vocation and the adaptation to globalization flows, the dilemmas and paradoxes between the oeconomicus and academicus models which I consider inherent into a higher education's biography in a globalized world. Developed from hypothesis to conclusion, the assertion that homo academicus is deeply involved in mundus academicus, while homo oeconomicus stimulates in a global manner the whole mundus academicus, generates various approaches in which the economic and the academic either mingle or dissociate, but the conjunction or disjunction cases unavoidably lead to outlining the postulate that no architecture on a world academic map is built without „Development through Innovation and Innovation through Education” and that leads to an absolutely justified interrogation in the globalized present: Will *homo academicus* be able to adapt to the values of *homo oeconomicus*, sell its know-how and produce conveniently?

Keywords: *homo oeconomicus, homo academicus, globalisation, internationalisation, high education, economics, knowledge-based society, knowledge based economy, brain-power industries, Bologna proces*

“Educația alimentează economia și modelează societatea”

Peter F. Druker , *Realitățile lumii de mâine*

1. Omul – între vocație și adaptarea la fluxurile globalizării

“Obosit” și “descurajat” de haosul și deriva confluențelor mileniilor pe care le-a traversat, optând inevitabil pentru o evoluție dictată de constructul său teleologic, aservit mercantilismului cotidian sufocant, preferând un transfer contrapunctic în cadrul circuitului său existențial, însetat de cultura exhaustivă, eterogenă,

dificilă și totuși dătătoare de satisfacții intelectuale diverse, OMUL, instinctiv, caută o scăpare, un refugiu recurent la axiologia definitiv indusă de răspunsurile obsesivei întrebări: *Quo vadis... homine?*

Conștient de capcanele sau beneficiile create de el însuși, omul de astăzi trăiește *după chipul și asemănarea* societății pentru care globalizarea este atributul suprem și mecanismul împotmolit în veșnica ecuație ontologică a devenirii durabile, în care termenii de bază sunt marcați de tensiunea provenită din raporturile tangibil-intangibil, reversibil-ireversibil.

Recognoscibilă deja la radiografia vectorilor globalizării – economie, cultură, ideologie, politică, securitate, viață socială -, după abandonarea mării ideologii a hiatusului marxisto-leninist, departe de a fi găsit o nouă *terra promissa*, lumea de astăzi – *mundus-ul, kosmos-ul* contingent - se configurează în jurul unei fluidizări a ceea ce până acum era fix: statul națiune, convertindu-l în statul-regiune, uniuni continentale sau intercontinentale.

Sensul mutațiilor la care asistăm, provin din corespondențe non-cauzale între evenimente, formând un sistem de ecouri, reluări și rezonanțe, un sistem de reguli nescrise *de jure* dar recunoscute *de facto*. Și toate acestea se regăsesc în matricea surprinsă de sintagma de-acum consacrată de **democrație de piață**, constituind o nouă paradigmă-matrice care, *eo ipso*, suferă modificări continue și care vrea să imprime societății propriul chip; iar societatea, statul, acționează nu tocmai favorabil la transformarea capitalistă a mai tuturor valorilor umane și chiar a omului însuși, în mărfuri. Iar plasarea OMULUI în spectrul globalizării pune punctul pe „I”, configurând structura unitate-diversitate într-o relație/reciprocitate dinamică, creând tipuri noi sau reconfigurând noi coordonate ale tipurilor umane vechi. Și indiferent de “nașterea” acestor tipuri, viața fiecăruia depinde tot mai mult de cadre translocale - regionale, naționale, continentale și până la urmă, globale.

De ce globale? Pentru că OMUL, plasat în orizontul multitudinii posibilităților de manifestare, cu farurile ideatice din față și din spate permanent orientate spre istorie și spre viitor, trebuie să se comporte intrinsec, sub măști, fețe, chipuri pliate pe realitatea *mundus-ului în care există*. Și nimeni nu poate afirma inexistența rabatului de la esența globalismului (fenomenologie, ideologie, realitate existențială) care obligă la un *mixtum compositum* manifestarea omului de astăzi în plenipotențiarul **mundus oeconomicus**.

2. Oeconomicus – Academicus: dileme și paradoxuri

Susținută de tehnologie, de cvasipotenta infosferă, economia se impune autoritar în fața celorlalte domenii: politic, social, cultural și chiar religios, reclamând autoritatea unei LEX MERCATORIA care declanșează la nivelul tuturor spectrelor societății trasee ireversibile. Puterea trece spre economie, finanțe în special,

tehnologie și medii de comunicare. Libertatea schimburilor, hiperconurența și competitivitatea, privatizarea și monetarizarea accentuată a întregii existențe, transferă principiile darwinismului biologic în plan social și economic: cetățeanul a devenit **homo oeconomicus**. Un homo oeconomicus pentru care alteritatea identității surprinsă în cadrele *fatum-ului* (afirmarea ca șansă) și a *destinului* (șansa ca afirmare) este dependentă de o antropologie generativă prin compunere, re-compunere, decompunere, asociere, disociere.

Pe de o parte, devine evidentă contradicția dintre realizarea acestei efervescente logici a consumului privat și a imaginii segmentate despre lume/economie și, de cealaltă parte, consumul public și bunurile publice/comune. Pe de altă parte, antagonismul antitetice dintre modelul consumist al lui **homo oeconomicus** și, de partea cealaltă, risipa și distrugerea condițiilor natural-existențiale umane ca și risipa și ruinarea creativității umane este din ce în ce mai presantă.

Este aproape evident că reconsiderarea modelului de **homo oeconomicus** are loc tocmai ca urmare a acestor situații apăsătoare actuale, cu reflexe tensionante: *raporturile de putere* sunt cele care determină inerția modelelor eco-nomice, legitimate prin modele și tipologii umane, tocmai deoarece aceste vechi modele sunt în consonanță cu cei ce dețin puterea. Astfel încât, deși există destule cercetări ce le infirmă, deși spiritul anticipativ și preventiv/proactiv este laborios și creează modele umane și economice/societale *alternative*, alternante, substituente, tocmai cele inerțiale sunt, încă, dominante.

Deplasarea și acumularea capitalului, (re)organizarea producției, comerțul și investițiile se realizează tot mai mult la scară mondială; totuși, contururile naționalului, limitele *a quo*(de unde) – *ad quem*(până unde) ale autonomiei sale, opțiunile sale de politică (micro/macro) economică se pierd pe traiectoriile de dezvoltare actuale. Astfel se schimbă poziția relativă a țărilor pe plan internațional, configurând o nouă diviziune mondială a muncii și o nouă geopolitică globală. Timpul unei lumi unipolare a trecut, a expirat; în ultimii ani s-a produs o regionalizare și o internaționalizare crescândă a producției, astfel echilibrul puterii economice s-a deplasat tectonic în mod semnificativ spre domenii re-configurate prin însuși pragmatismul economic global. Dintre toate, ca fundament și element de dispersie, **economia bazată pe cunoaștere** se detașează invariabil. Și după cum se știe, economia și/sau societatea bazată pe cunoaștere dezvoltă ultrarapid la nivel global și în cele mai multe dintre națiunile dezvoltate socio-economic, averea națională care depinde acum mai mult de educație decât de resursele naturale.

Utilizată ca vector de prim rang, această economie bazată pe cunoaștere redescoperă astfel misiunea Universității în lumea de azi, repune în drepturi pe **homo academicus** și asimptoticul său destin, un destin grefat pe arhetipuri uneori mult prea teoretizate prin pattern-uri care astăzi se juxtapun sinergic sau...tensionant în "rubricile actului de identitate" al noului **mundus academicus**.

Ca rezultat al legăturilor de interdependență, cvasirelaționalitatea lumii de astăzi a condus la un sistem global/globalizat în care relațiile sociale, economice, politice și culturale descoperă un sistem pentru care fluxurile transnaționale desființează orice graniță. Efectele negative sau pozitive, descoperite, argumentate, dezbătute în disputa *hiperglobaliști vs. antiglobaliști* revelează unanim nevoia de educație și formare ca dimensiune internațională. Educația globală contemporană urmărește să formeze oamenii în spiritul unei justiții sociale și a dezvoltării durabile, vizează conturarea unei dimensiuni globale și a unei perspective holistice în educație pentru înțelegerea realităților complexe dar mai ales în dezvoltarea de valori, atitudini cunoștințe și abilități (*learning to be, learning to know, learning to do and learning to live together*) care să permită tuturor accesul la noile provocări.

În orizontul deschis de dihotomia globalizării (acțiune și pe verticală și pe orizontală), ceea ce este important este capacitatea de a înțelege organizarea în context, de a imprima noi direcții de evoluție și de a le face convingătoare pentru ceilalți. Dar organizarea este nu doar eficientă, ci și durabilă, nu doar existentă, ci și competitivă, iar educația, ca principalul sistem al celei mai importante resurse planetare - OMUL, este punctul de convergență suprem al globalizării, în care unitatea și diversitatea sunt re-așezate într-o relație/reciprocitate dinamică.

3. „Biografia” educației într-o lume globalizată

Pendulând între concepțiile neo-liberale și tradițiile academice istorice, adaptându-se invariabil la schimbările impuse de noile realități socio-economice globale, sub amprenta multiculturalității și a interacțiunilor dintre legislații, strategii, viziuni și tendințele macro-structurale, **mundus academicus** s-a dezvoltat în noi paradigme și concepte.

Recunoașterea calificărilor, asigurarea calității, relaționarea cercetare aplicată-cercetare de bază prin parteneriate cu marile consorții industriale, circulația transfrontalieră a studenților și programelor de studii, utilizarea limbii engleze ca *lingua franca* pentru comunicarea științifică, multiculturalismul și omogenizarea, recompun mozaicul lui **mundus academicus** în epoca post-industrializării, a erei informaționale și a globalizării. Parcursul Akademiei lui Platon de la *magistrorum Universitas et scholarium* (comunitatea de profesori și studenți) până la open university și e-learning, a cunoscut reacțiile și transformările humboldtiene sau ale cardinalului Newman, în secolul al XIX-lea, care au rămas definitorii structural.

Biografia educației academice, punctată de paradigmele Evului Mediu, care declanșează mecanisme arhetipale ale rolului Universității într-un inventar scolastic, sub imperiul manifestării acerbe a lui

homo oeconomicus, re-proiectează funcții și roluri modernizate Universității, revelează noi traiectorii și frontiere pentru **mundus academicus**. O schimbare destul de subtilă are loc la nivel mondial, prin care *rolurile naționale anterioare și culturale* ale învățământului superior sunt eclipsate de „rațiunea economică”. Rolurile se inversează sau coexistă pașnic, astfel că **homo economicus** propovăduiește *cu timp și fără timp* rețetarul prescris auctorial *erga omnia Universitas* (de a conserva, dezvolta, eficientiza rolul lor de la *local university* la o *glocal multiversity*) și re-crează pe **homo academicus** într-un **mundus academicus**, în care noile tehnologii, cu mixul de oportunități pe care îl oferă, creează noi paradigme de învățare/cercetare, re-definește *turnul de fildeș* al universităților ca agent pro-activ la nivel glocal în condițiile și strategiile de *inputs* și *outpus* ale **knowledge based society**. Destinul implacabil astfel redefinit simbiotic (**homo academicus** furnizează soluții, **homo oeconomicus** le pune în practică) obligă mediul academic mondial nu doar să răspundă la schimbări dar să și inițieze schimbări.

Dezvoltarea economică inegală cu consecințe polarizante în peisajul academic mondial a condus la o mobilitate socială marcată de variații și diversitate, disparități între sistemele educaționale și de aceea apariția universităților cu adevărat globale (adică cele ce transplantează contextului local ceea ce acumulează prin experiența globală), care nu intenționează doar să concureze la nivel mondial în *bursa resurselor* (profesori, cercetători, studenți, infrastructură), nu este decât un răspuns la agresivitatea economiilor emergente care au generat interdependențe asimetrice în metamorfoza noilor paradigme academice.

Externalizarea beneficiilor prin internalizarea costurilor datorită exodului de materie cenușie (fenomen impus de **mundus oeconomicus**) a re-proiectat funcțiile educației universitare și deși uneori învățământul superior este perceput ca marfă ce trebuie tranzacționată, peisajul internațional academic (**mundus academicus**), este propulsat și gravitează în jurul paradigmelor de *research, business, antreprenorial, open university*, fiind chemat să îndeplinească tot mai multe roluri cu cât mai puține resurse.

Astfel, în relația **homo economicus vs. homo academicus**, simplist, aș putea spune că primul nu-l înțelege pe celălalt: **homo economicus** nu poate înțelege noțiunea de putere sau să absoarbă noțiuni de capital cultural, reproducere culturală sau habitus academic; totuși în magnificența și autosuficiența sa, el vede **mundus-ul academic** ca motor al creșterii economice iar pe **homo academicus** uneori rigid dar splendid în tenacitatea de a manevra acest motor. Iar secretul acestei tenacități sta în creșterea abilității lui de a transfera cercetarea în industrie, de a genera invenții și patente noi. Iar acesta este punctul în care **mundus academicus** asimilează în maniera *win-win* și calitatea de "motor al inovațiilor" și capacitatea de a-și comercializa cercetările, oferind rezultate multibenefice economiei largi și societății ca întreg.

În acest spectru, justificat sau nu (și asta în funcție de *qui et quomodo* –cine și cum introspectează) apare întrebarea: *Există riscul ca Universitățile să împrumute prea mult din ethosul corporatist care este cea mai*

mare amenințare la adresa libertății academice și a autonomiei instituționale...? Va putea homo academicus să se adapteze la valorile lui homo oeconomicus, să-și vândă know-how-ul și să producă profitabil? Unii ar spune că e o degradare a funcției ontologice a Universității, alții că e cel mai pozitiv rezultat al devenirii istorice a ei. Dar dincolo de supoziții și ipoteze, fără a relativiza prin *reductio ad absurdum* eventuala contopire a opiniilor contrastante, potențator se decelează adevărul că fuziunea sintetizatoare și completivă a educației și cercetării în mediul coagulant al *economicului*, generează nu numai *high volume*, ci și *high value*, care, inflexibil, conduce la îmbunătățirea calității generale a vieții umane.

Nu putem ști dacă acest lucru înseamnă un alt pas într-un proces globalizant evolutiv sau dacă se va dovedi a fi un salt cuantic de anvergură în dezvoltarea socio-economică. Ceea ce este însă evident, este faptul că, în prezent, **homo academicus** e puternic implicat în **mundus economicus**, în timp ce **homo oeconomicus** dinamizează globalist întreg **mundus academicus**.

Bi-direcționalitatea acestui proces imprimă ritmuri interactive ambelor entități și tipologii socio-umane, ritmuri ce se constituie ca răspunsuri interactive la impactul globalizării, iar aceste răspunsuri sunt perpetuu conturate de viziuni sinoptice proiectate în contextul conglomeratului academic-economic, în care *competiția și performanța* pendulează între *Economie, Eficiență Eficacitate*, un **matrix 3E** care polarizează axiologic spațiul mondial între SUA, Asia-Pacific și Europa.

4. Dezvoltare prin Inovație, Inovație prin Educație – o posibilă arhitectură “ludică” în harta academică a lumii

Imaginând o corespondență între profilul general al fiecărei regiuni și denumirile unor concepte din spațiul ludicului, paradigmatic pot asocia și economic și academic noțiunile de *monopoly*, *puzzle* și *domino* regiunilor amintite.

Este arhicunoscut că SUA sunt un copleșitor magnet de creiere, de talente, de resurse, în timp ce celelalte națiuni se confruntă cu o pierdere a lor. Dar de ce SUA reușesc aceste performanțe? De ce sunt ele mereu câștigătorul care ia totul în “*jocul de Monopoly*” la scară globală? De ce reușesc o hegemonie aproape invincibilă mai ales în lumea academică? Conglomeratul de politici concertate în **investiții, cercetare, resurse umane, finanțare** dar mai ales **calitate academică**, poate fi un răspuns. De ce calitate? Pentru că în SUA acreditarea unei universități este întemeiată pe credința că instituțiile sunt ele însele responsabile de calitate academică; că misiunea instituțională este esențială pentru a judeca actele de calitate, așa cum este autonomia instituțională și că învățământul superior înflorește într-un mediu descentralizat. În acest mediu, *orientarea spre societate* și *orientarea spre eficacitate tehnologică și economică*, susținute de *cercetare*, au condus la viziunea

unui **homo academicus** pragmatic, adaptat cerințelor globale. Prin educarea studenților de top și poziționarea ca un hub deschis de idei și conexiuni pentru cercetătorii din întreaga lume, SUA poate rezista dar mai ales produce *exelență, concurență și leadership* în “războiul” academic global. Continuând să ureze un *welcome* pe toate meridianele academice și să recruteze cei mai buni studenți din lume, exportând tehnologie și cercetare la cel mai înalt nivel, promovând în maniera *open doors* colaborări transnaționale, de fapt, SUA nu susține doar propria excelență academică, ci metamorfozează benefic, globalist, cunoașterea și prosperitatea economică.

Este evident că suntem martorii creării unei noi hărți geografice a lui **mundus academicus** și obligatoriu trebuie să ne îndreptăm atenția spre o creștere uimitoare și impactul global al *cercetării și inovării* în China. Cu o convingere puternică pentru promovarea competitivității internaționale în economia bazată pe cunoaștere, China a aderat la ideile neo-liberalismului prin deschiderea economiei la piețele globale și în decurs de trei decenii a realizat obiective pe care țările dezvoltate le-au înfăptuit în o sută de ani. China nu poate oferi numai exemple bune, ci chiar soluții bune, oferindu-ne o reală lecție de performanță. Rămânând țara care va avea cel mai mare impact pe piața exportului de educație, în efortul său concertat de a deveni, cu șanse reale, o națiune competitivă la nivel global, China rămâne marele miracol al contemporaneității, rămâne piesa de *puzzle* ce nu poate lipsi în interferențele academico-economice.

Procesul de globalizare și construcția unei Europe unite, problematica agitată a lumii contemporane, perenitatea infosferei prin mijlocirea *noilor media* și a *tehnologiei informațiilor*, societatea bazată pe cunoaștere, dinamica accentuată a piețelor muncii și a fluxurilor de capital, resurse umane și informaționale, multiplicarea “factorială” a furnizorilor de educație superioară, creșterea competiției globale între și/sau dintre universități - toate acestea sunt elemente cheie în ceea ce mi-aș permite să denumesc *efectul de domino între inovațiile procesului Bologna și triumful valorilor*.

Cu ambiția de a deveni cea mai competitivă și dinamică economie la scară globală, Europa a redimensionat mobilitatea academică, cooperarea în domeniul asigurării calității, parteneriatele dintre Spațiul European al Cercetării și universitățile de top ale lumii. În contextul în care a fost *leagănul universității*, Prin eficientizarea prevederilor de la Bologna *cu full rolle* în procesul Lisabona în contextul internaționalizării, poziția de element *sine qua non* la scară globală, liant indisolubil în amalgamul cercetării de top și al performanțelor reclamate de societatea bazată pe cunoaștere, Europa își aclamă *in-ad-per se* efectele de *domino* în structura academică mondială.

Fie că aparținem unei țări mai sărace sau mai bogate, fie că suntem pe un continent sau altul, trăim din ce în ce mai vizibil în lumina acestor interdependențe. Astfel globalizarea nu este doar fenomen academic sau tratată academic, ci provocare tratată mai ales prin consecințe.

De ce provocare? Pentru ca transnaționalizarea piețelor implicată de globalizarea economică, dezvoltă acele *brain-power industries* și ridică întrebarea: cum pot țările în curs de dezvoltare să participe la acest nou tip de putere? Globalizarea academică va inversa ierarhiile, va transforma cu rapiditate modelele de dezvoltare și îi va impune ca beneficiari pe cei care au știut să o studieze mai din vreme și să se repleze prompt și inteligent.

Genealogia lumii academice, teoretizată reprezentativ și identificată spațial la nivelul celor trei poli, diacronic arată ca secolul al XIX-lea a aparținut Europei, al XX-lea SUA și din ce în ce mai palpabil, că secolul XXI-lea va fi al Asiei-Pacificului.

Va triumfa cooperarea intercontinentală sau se va afirma, dimpotrivă, o noua rivalitate continentală? Pan-regiunile se vor subordona pan-perspectivelor dictate de intervenții congruente sau divizate ale economicului și academicului? În competiția **homo economicus vs. homo academicus** va exista un nou Goliat?

Sunt întrebări la care posibile răspunsuri sugerează că schimbările sunt încă la nivel de perspectivă.

Bibliografie selectivă:

1. Altbach, P.G. and Peterson, P.M. (eds.) (2007) *Higher Education in the New Century: Global Challenges and Innovative Ideas*, Rotterdam: Sense Publishers.
2. Baker, D. (2007a) 'Mass Higher Education and the Super Research University: Symbiotic Trends and Future Scenarios', in *Graduate Education 2020*, Washington, DC: Council of Graduate Schools.
3. Baker, D. (2007b) 'Mass Higher Education and the Super Research University: A Symbiotic Relationship', in *International Higher Education* **49**: 9–10.
4. Bok, D. (2003) *Universities in the Marketplace: The Commercialization of Higher Education*, Princeton, NJ: Princeton University Press.
5. Frank, D. and Gabler, J. (2007) *Reconstructing the University: Global Changes in the Academic Core over the 20th Century*, Stanford, CA: Stanford University Press.
6. Held, D., McGrew, A., Goldblatt, D. and Perraton, J. (1999) *Global Transformation: Politics, Economics, and Culture*, Stanford, CA: Stanford University Press.
7. Huisman, J., Maassen, P. and Neave, G. (eds.) (2001) *Higher Education and the Nation State: The International Dimension of Higher Education*, Amsterdam: Pergamon.
8. Knight, J. (2003) 'Updating the definition of internationalization', *International Higher Education* **33**: 2–3.
9. Marginson, S. (2006) 'Dynamics of national and global competition in higher education', *Higher Education* **52**: 1–39.

10. Mohrman, K., Ma, W. and Baker, D. (2007) 'The Emerging Global Model of the Research University', in P.G. Altbach and P.M. Peterson (eds.) *Higher Education in the New Century: Global Challenges and Innovative Ideas*, Rotterdam: Sense Publishers.
11. Pau, B. (2003) 'From Knowledge to Innovation: Remodeling Creative and Knowledge Diffusion Processes', in G. Breton and M. Lambert (eds.) *Universities and Globalization: Private Linkages, Public Trust*, Paris: UNESCO.
12. Schofer, E. and Meyer, J. (2006) 'The world-wide expansion of higher education in the twentieth century', *American Sociological Review* **70**(6): 898–920.
13. Slaughter, S. and Rhoades, G. (2004) *Academic Capitalism and the New Economy: Markets, State, and Higher Education*, Baltimore, MD: Johns Hopkins University Press.
14. Stromquist, N.P., Gil-Anton, M., Balbachevsky, E., Mabokela, R., Smolentseva, A. and Colatrella, C. (2007) 'The Academic Profession in the Globalization Age: Key Trends, Challenges and Possibilities', in P.G. Altbach and P.M. Peterson (eds.) *Higher Education in the New Century: Global Challenges and Innovative Ideas*, Rotterdam: Sense Publishers.
15. Marginson, S. (2006) 'Dynamics of national and global competition in higher education', *Higher Education* **52**(1): 1–39.
16. Peters, M. (2007) 'Reimagining the University in the Global Era', World University Network Seminar Series 'Universities and Ideas', <http://recordings.wun.ac.uk/id/2007/id20070525/index.html>.

Mulțumiri:

Cercetările au fost finanțate din Fondul Social European de către Autoritatea de Management pentru Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007-2013 [proiect POSDRU/CPP 107/DMI 1.5/S/78342].